

Ultimul nu va stinge niciodată lumina

În casa asta a stat cineva,
cineva sosit de departe, din nord
cineva care a adus doar tinerețea înghesuită în valiză;
în casa asta s-a iubit,
aici s-a născut, s-a băut lapte, s-au cumpărat păpuși,
s-a râs și s-a plâns la intervale inegale de timp;
aici s-au făcut cozonaci modovenești dolofani și rumeni
ca niște purcei de lapte
apoi s-a fumat, s-au spart farfurii,
s-au udat exact atât cât trebuie florile,
s-au făcut poze și multe gesturi banale;
în camera bună s-au împodobit brazii,
brazi din an în an tot mai mici
până la o simplă creangă într-o vază
și ace de brad aduse pe tălpi de afară;
de aici unii au plecat spre alte case
sau mai departe, undeva într-un pământ;
în casa asta ploile au creat cu vremea fisuri
și viața a început să se scurgă
prin pereți,
prin parchet,
prin oase până când
a rămas doar ursul de pluș
cu praful adunat în ultimii ani;
doar ursul de pluș a privit totul
prin două bile negre, lucioase,
totul
până în ultima clipă
chiar tot
chiar ultima

După 30 de ani

Aici e camera părinților mei,
în unele după-amieze ei stau tăcuți pe pat
adânciți în rezolvări de cuvinte încrucișate,
din când în când verifică între ei definiții -
asta e mai nou forma preferată de comunicare;
se dezmoțesc atunci când soarele de toamnă alunecă
pe trupurile lor cu oase și vene tot mai proeminente;
camera asta de 30 de ani,
cu mobila ușor decolorată, adusă zestre de mama,
cu visele scâmoșate închise în șifonierul

în care moliile nu și-au putut găsi niciodată cuib;
camera asta renovată de atâtea ori
ca o haină veche și confortabilă pe care
o iubești și vrei să o ai mereu cu tine;
între pereții ei dragostea și cuvintele grele, ezitățile,
reproșurile și mângâierile plus lacrimi;
tata venind beat și cu o mână ruptă într-o noapte de iarnă;
ca într-un scurt-metraj burta mamei crescând cadru cu cadru
apoi primul meu brad de Crăciun
cu jucării comuniste, ușor austere;
un salt în timp și medicii de la salvare după ce i-am așteptat
jumătate de oră afară în frig
-nu, nu a fost un al doilea infarct-
strângând electrozii
de pe trupul eliberat de spaimă și moarte al tatălui meu;
ceaiuri, nitroglicerină și râsete în unele duminici
bomboane de ciocolată amăruie și tata
întins seara ca un motan uriaș
când mama îi face masaj cu creme antireumatice
și râd amândoi de dureri și de bolile lor;
îi privesc prin ușa întredeschisă:
doi adolescenți ușor obosiți
în camera lor frumoasă ca o femeie de 30 de ani.

Poză ușor mișcată

Și peste toate se întinde
o pojghiță, ceva ca folia
care acoperă pachetul de țigări;
în camerele cu draperii grele și roșii
se face sex la orele amiezii;
tutunul ucide
și iubirea ucide,
soarele așterne pelicule de cancer
peste trupurile goale;
îți lipești tălpile de cada rece,
învârți robinetul și apa amestecată cu lacrimi
pare un vis;
fiecare om ar trebui să-și facă odată un chip de nisip pe o plajă,
să vadă cum apa sau vântul îl spulberă
și să înțeleagă viața.

Spre Marea Nordului

Mara când a plecat a spus:
uite cizmele mele până la genunchi,
ceașca de cafea și cerceii cu pisici,
uite cărțile și flacoanele cu oțet,
perna mea albă încă mirosind a sudoare și parfum,
uite urma sexului meu
imprimată pe cearceaf;
Mara avea ochii mari de copil, părul drept
până la umeri și gura puțin piezișă,
o grimasă de tristețe ca un fel de semn personal;
mâinile ei apăseau hotărâte zăvorul,
mâinile ei trăgeau o valiză imensă și goală pe care tu
nici măcar nu te-ai gândit
să o treci cumva peste prag,
apoi să o deschizi,
să-ți ascunzi umbra în ea.